

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.036/2022/2.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperes képviselő címe, ügyintéző: felperes képviselője kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Budapesti Rendőrfőkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezéssel támadott végzés:	Fővárosi Törvényszék 6.K.706.491/2021/8. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban a Budapesti Rendőrfőkapitányság Kerületi Rendőrkapitányságon körzeti megbízottként teljesített szolgálatot. 2021. szeptember 14-én szolgálati panaszt terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a körzeti megbízotti beosztásához

nem tartozóan rendszeresen végzett a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki és egyéb feladatokat, melyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát Budapest Rendőrfőkapitánya megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2018. szeptember 1-től 2021. augusztus 31. napjáig terjedő időszakra 1.043.550 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg.

[3] Keresetét azzal indokolta, hogy a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás 21. pontja taxatív meg határozza, hogy mely esetekben lehet a körzeti megbízottat a működési körzetéből eseti jelleggel meghatározott szolgálati feladatra elvonni. Rámutatott, hogy a körzeti megbízott járőrszolgálatba csak kivételesen osztható be, kizárólag a működési körzetében, járőrrel közösen. A KMB szabályzat 21. pontja pedig azt határozza meg, hogy mely esetekben lehet a körzeti megbízottat a működési körzetében eseti jelleggel meghatározott szolgálati feladatokra elvonni, következésképp a szabállyal ellentétesen, azon túlterjeszkedve határozták meg feladatait. Keresete jogalapjaként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg.

[4] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, lényegét tekintve a szolgálati panaszt elutasító határozatban foglaltakkal egyező indokolással, vitatva a követelés jogalapját és összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.043.550 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőr feladatok ellátása elválnak egymástól. Kiemelte, hogy a munkakör kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a hivatásos állomány tagja külön utasítás nélkül is általában végezni jogosult és köteles a jogviszonya fennállása alatt. A körzeti megbízotti szabályzat kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a hivatásos állomány tagjának ehhez kell igazodni a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. Ugyanez igaz az átkísérési és egyéb feladatokra, melyek mindegyike az eredeti beosztástól eltérő többletfeladat ellátást jelent. Érvélese szerint a körzeti megbízotti beosztás lényege, hogy a tevékenységet a részére meghatározott körzetben kell kifejtene. Ennek a működési körzetnek a rendőrkapitányság illetékességi területénél is nagyobb területre történő kitégítása által

elvész a beosztás lényege; mindez azt jelenti, hogy jogszerűtlenül került meghatározásra a munkavégzés helyeként Budapest a munkaköri leírásokban.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, de azokból téves következtetést vont le. Nem vitatta azon megállapítást, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőrfeladatok elválnak egymástól és a munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, azonban továbbra is úgy vélte, hogy a felperes nem látott el a beosztáshoz nem tartozó többletfeladatokat. E tényt igazolják a felperes által átvett munkaköri leírások, melyek egyezően rögzítik, hogy a felperes közvetlen vezetőjének utasítása alapján a munkaköri leírásban meghatározott feladatokon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de az adott szerv tevékenységi körébe tartozó mindazon eseti jellegű feladatokat, melyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá tették. Egyebekben kifejtette, hogy az általánosan követett gyakorlatnak megfelelően a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 50%-ában tartja elfogadhatónak.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perkölségében marasztalását kérte. Érvelése szerint az alperesi álláspont nem egyeztethető össze a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelettel, mely szerint nem vitathatóan a körzeti megbízott és a járőr különböző beosztás; e két beosztás eltérő munkaköri feladatait két különböző ORFK utasítás, mint munkáltatói szabályzat foglalja össze. Kitért arra is, hogy a következetes bírói gyakorlat alapján a 30 napos feladatellátási időhatárt az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján kell vizsgálni: jelen esetben a peresített időszak nagysága és az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma is meghaladta a 30 napot. Az alperes mindezek felül az összecszerűség vitatását releváns anyagi jogszabályhely megsértésével nem indokolta.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a

releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette.

[10] A felek jogi álláspontja egyező volt a tekintetben, hogy melyek voltak a felperes beosztásához tartozó feladatok. Az alperes jogi érvelésének egyik lényegi eleme volt, hogy a felperest kizárólag a munkaköri leírásban rögzített olyan további egyedi feladatok elvégzésére utasította, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, továbbá a felperes által elvégzett feladatok mennyisége nem minősíthető rendszeres, megbízási díjra jogosultságot megalapozó feladatnak. Az elsőfokú bíróság ítéletében ezeket az érveket megvizsgálta, az e körben tett, helytálló jogszabályi alapon nyugvó jogi okfejtésével az ítéltábla egyetértett, azt megismételni nem kívánja; a fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[11] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti, azonban a munkaköri feladatok meghatározása nem lehet önkényes. A munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat ténylegesen ellátandó feladatokat, melyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a körzeti megbízotti beosztás volt. A következőket bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[12] A Kúria korábbi határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további tevékenység, az többletfeladatként értékelendő. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes által felsorolt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a felperes kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatok voltak. A Kúria következőket gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.525/2021/3.). Mindezt a munkaköri leírásban feltüntetett budapesti munkavégzési hely sem orvosolhatja.

[13] Az alperes nem állapította meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, figyelembe vette a többletmunka bonyolultságát, az eredeti

munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényét, annak gyakoriságát, a többletfelelősséget. Az alperes fellebbezésében egyedül arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által teljesített többletmunka mennyiségét nem megfelelően értékelte. Az a körülmény, hogy alperes a fellebbezésében az ítéleti mérlegelést nem megfelelőnek tartja egy jogi álláspont, azonban az alperesnek – a mérlegelés jogszerűségéhez – ezen túlmenően azt kellett volna bemutatni, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerzési meghatározás), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálni, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek az értékelt körülmények figyelembe vételével más összecszerzési eredményre vezettek volna. Az alperes az általános vitatás mellet jogszabálysértést sem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerzési indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. Nem volt kiolvasható a fellebbezésből az sem, hogy mit ért az alperes az általánosan követett gyakorlaton, ahhoz eseti döntést nem rendelt. Így a jogsértés tényének alperes általi kategórikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[14] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[15] A pereszes alperes Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó (1.043.550 forint) és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[16] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[17] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[18] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. május 18.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Németh Andrea s.k.	dr. Antal Regina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró